

Alicia Sánchez-Camacho va vèncer al darrer congrés del PPC, ara fa setze mesos.

Alícia no rebaixa les tensions dins el PP català

En un any i quatre mesos de presidenta del PPC, Alícia Sánchez-Camacho no ha pogut calmar les aigües dins el partit, tot i comptar amb la benedicció expressa del president estatal, Mariano Rajoy: l'SMS de Daniel Sirera i la sortida de Montserrat Nebrera en són símptomes.

Quan fa setze mesos que Alicia Sánchez-Camacho es va imposar a l'últim congrés del PP de Catalunya, no es pot pas dir que el partit siga una bassa d'oli. Si en aquell congrés va ser fonamental el paper del carrer de Gènova, que va presentar Sánchez-Camacho com la candidata oficial i va convèncer dos dels candidats –Daniel Sirera i Alberto Fernández Díaz– que es retiraren en favor seu, aquell suport del president Mariano Rajoy no ha deixat de ser explícit i ho tornarà a ser a la convenció estatal del PP, que es farà el cap de setmana vinent a Barcelona. Es tracta de visualitzar que el PP dona importància a Catalunya en l'estratègia estatal, tot i que –o, precisament, perquè– són molts els qui posen en dubte que, veritablement, hi haja cap esforç per a guanyar vots al Principat. Dins el PP mateix –i més explícitament a la rodalia del PP (Montserrat Nebrera, Manuel Milian Mestre)– hi ha moltes veus que es planyen de la política del PP a Catalunya: la majoria consideren que l'objectiu del partit de Mariano Rajoy no és tant guanyar vots al Principat mateix com sumar-ne a la resta de l'estat espanyol. Tots opinen que el PPC s'ha d'ocupar de les coses de Catalunya d'una altra manera. Milian Mestre ho explicava en un article a l'*Avui*, escrit precisament arran de la dimissió de Montserrat Nebrera com a diputada: “L'independentisme no és la condició *sine qua non* del catalanisme, i això el PP algun dia ho hauria d'acceptar, si aspira a governar Espanya, que és ingovernable sense Catalunya o contra ella.”

La majoria de fonts consultades per EL TEMPS opinen que la convenció estatal acudeix a salvar la cara d'Alícia Sánchez-Camacho en un moment especialment delicat de la seua carrera política. Les enquestes no pronostiquen cap recuperació de vots del seu partit –ans al contrari, prediuen la pèrdua d'un escó del PPC al Parlament de Catalunya– i els líders de les fraccions rebels que li van plantar cara semblen mantenir-se tant o més rebels que ara fa un any. Montserrat Nebrera, el fitxatge estrella de Josep Piqué, la intel·lectual independent neoliberal de llengua esmolada, se n'ha anat

amb un cop de porta i amb la propina final d'un llibre de memòries de regal, *En legítima defensa*, que repassa amb egocèntrica crueltat tota la parròquia popular catalana i bona part de l'espanyola (vegeu entrevista a la pàgina 30). I Daniel Sirera, que fins ara havia estat discret i obediència a les ordres de l'aparell, va tenir un *lapsus linguae* en forma d'SMS fa un mes, en una sessió del Parlament: una fotografia de l'*Avui* va immortalitzar el moment en què escrivia un missatge de mòbil a la diputada Carina Mejías on deia "aquest partit és una merda", en referència clara al PP, tot planyent-se encara de la manca de suport per a presentar-se a la presidència del PP al Congrés de fa setze mesos. Sánchez-Camacho de seguida va exigir la dimissió de Sirera –hi ha versions que diuen que li va exigir coherència i acte seguit li va dir que decidís si havia de dimetir–, però el diputat se'n va sortir amb unes disculpes públiques –acte de contricció que va sonar sincer a les orelles de Sánchez-Camacho, ja que li ha donat l'absolució: no ha de plegar i serà a les llistes electorals al Parlament de Catalunya, però no se sap a quin lloc.

En aquest context, Alicia Sánchez-Camacho intenta superar la difícil prova de ser presidenta del PPC i candidata –ja anunciada– del PPC al Parlament de Catalunya, tot i no tenir escó, ni vot ni veu, en aquest Parlament. Sánchez-Camacho tampoc no és diputada al Congrés espanyol –de fet, va encapçalar l'única llista provincial del PP (la de Girona) que no va obtenir cap seient al Congrés a les darreres eleccions a Corts espanyoles–, però sí senadora.

Mentrestant, segons fonts del PP mateix, qui continua controlant el PP són els germans Jorge i Alberto Fernández Díaz, des dels seus feus a Madrid, el primer, i a Barcelona, el segon. Ells són, finalment, els qui fan i desfan al PP català, que ha anat aprimant la presència al territori i, en canvi, es manté estructuralment rígid a la ciutat de Barcelona.

És en aquest punt on incideix bona part de la crítica que Montserrat Nebrera aboca en el seu llibre, amb exemples que il·lustren pràcticament les tesis que Joan B. Culla ja defensava al volum

JORDI PLAY

Alberto Fernández Díaz és qui controla realment el PPC des del seu lloc de regidor a l'Ajuntament de Barcelona.

La dreta espanyola a Catalunya, 1975-2008, sobre el poder dels Fernández i els *fernandistes*.

Control ferri dels Fernández Díaz. Alberto Fernández-Díaz ja va ocupar la presidència del PPC fins que des de Madrid es va imposar Josep Piqué per ocupar aquest càrrec. Però, tot i que disposava d'una mà dreta amb experiència en el control de l'aparell, Francesc Vendrell, Piqué no tenia grups de fidels que li redissenyaren el partit. Com explica Culla, "a fi d'evitar conflictes interns, el vilanoví –que no comptava amb una fracció pròpia dins del PPC– havia de mantenir quasi intacte l'aparell *fernandista* que senyorejaven l'estructura del partit i en coneixia tots els engranatges".

I si el fernandisme va sobreviure a Piqué i a Vendrell, més encara ha de resistir la càrrega d'una presidenta llançada en paracaigudes –i a darrera hora– per l'aviació de Rajoy.

Daniel Sirera, en el seu breu mandat entre Piqué i Sánchez-Camacho, els va intentar desfer l'estructura, però abans forçaren el congrés del 2008. "Quan els Fernández –explica Nebrera al llibre– es van adonar que Sirera, també *del partit de tota la vida*, sabia els mètodes per a destruir l'estructura clientelar que, ni que fora petita, els havia permès fins en aquell moment de mantenir el poder

al territori, quan van veure que no seria possible de domesticar-lo perquè l'ambició li havia fet acumular més pretensions que les que ells estaven disposats a satisfer-li, decidiren buscar un home de palla alternatiu per col·locar-lo al poder. I van trobar una dona, Alicia Sánchez-Camacho, disposada a acceptar."

La narració de Nebrera gairebé assoleix caràcters de tragèdia grega, detalls poc creïbles si no fora perquè les fonts més properes al PP li donen credibilitat màxima: "Jorge Fernández Díaz va sacrificar el seu germà, que potser va voler, potser no, convertir-se novament en president del partit a Catalunya, però a qui, en tot cas, va fer passar per poc complidor i un impresentable quan es va retirar de la seua candidatura, que havia jurat davant dels seus de mantenir fins al final."

Les mateixes fonts afirmen que, efectivament, els Fernández Díaz continuen controlant l'estructura, tot i haver fracassat barroerament en l'intent de tornar a guanyar la presidència per a Alberto. I diuen que Rajoy és *fernandista*.

Les perspectives electorals.

Aquest serà el partit que donarà suport a Alicia Sánchez Camacho a la convenció del PP els dies 13, 14 i 15 de novembre i que li farà costat per intentar el seu primer assalt a la Generalitat de Catalunya d'ací a un any, a les eleccions del

